

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. No 137.

Trettende Session.

37te Møde.

Firsdagen den 19de November Kl. 1.

(Fortsat.)

Ministeren for Kongerigets særlige Finantser (fortsat): Der vil dernæst indtræde den store Mislighed, at Statsrevisionens Virksomhed vil svækkes i en overordentlig Grad, og endelig vil ogsaa den store Mislighed fremkomme, at Finantsudvalget vil blive tvunget til et Arbejde, der vil medføre, at det ikke vil kunne gaae grundigt tilværks med de Poster, som virkelig fortjene at tages under alvorlig Overveielse med Hensyn til Bevillingspørgsmaalet, ligesom det ogsaa vil gaae Rigsdagen paa samme Maade, saa at det ganske vist, istedetfor at have en styrkende Indflydelse paa Rigsdagens Control med Regjeringen i finantsielle Anliggender, tværtimod vil udøve en svækkende Indflydelse. Det troer jeg vil være klart for Enhver, som har tænkt noget nærmere over disse Forhold. Men Spørgsmaalet er: Hvorledes skal man gaae frem, for at opnaae det Siemed, Rigsdagen tilsigter, og, som jeg kan tilføie, Ministeriet er villigt til at række Haanden til, nemlig at tilveiebringe en saa grundig og skarp Control med Statsudgifterne, som er ønskelig? I den Henseende maa jeg nærmere omtale nogle Uttringer af den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amts 2den Valgkreds (Tscherning). Han gjorde nemlig opmærksom paa, at den Foranstaltning, der var truffen af den forrige Indenrigsminister, havde været nødvendig og ønskelig fra Rigsdagens Side, fordi det var af

Vigtighed, at vi kom til at see, hvor slet og uhenfigtsmæssigt vore Regnskabsførere forstode at indrette og føre deres Bogholderi, og han meente her at have et Beviis og Exempel paa, hvor slet Sagerne stode. Jeg maa tilstaae, at dette har været mig fuldkommen usforklarligt. Jeg kan nemlig ikke deraf see Andet end to Ting, for det Første, at vore Regnskabsførere have været fuldkommen istand til at afslutte paa den Dag, der blev dem sagt to Dage iforveien, at opgjøre deres Ræsker og sige: Saa meget have vi faaet, og at levere et fuldstændigt Regnskab derfor; og for det Andet erfarer jeg deraf, hvormegit der den 31te Marts ikke var anvist og ikke var udbetalt af de til den afsluttede Finantsperiode bevilgede Beløb. Men hvorledes det skulde kunne vise, at vore Regnskabsførere, der albrig have haft det Hverv, at skulle sige dette, ikke skulde kunne gjøre det, det kan jeg ikke indsee. Det forekommer mig tværtimod at være et Vidnesbyrd om, at de af vore Embedsmænd, der have været Regnskabsførere, i det Hele have været i Besiddelse af tilstrækkelig Kundskab til Bogføring, saa at de have været istand til at foretage de Handlinger, som Regjeringen ansaae nødvendige, for at det Formaal, jeg har omtalt, skulde kunne opnaaes. Derimod kan jeg være mere enig med det ærede Medlem med Hensyn til hans Bemærkninger om det, der væsentligt skal gjøres; kun kunde jeg ønske, at han havde holdt to Ting noget skarper ud fra hinanden, end han efter min Opfattelse gjorde. Vi maae nemlig vel gjøre Forskjel imellem vore Regnskabsførere, idet der er to Slags af dem. Der er nemlig iblandt dem Nogle, der ikke ere Andet end Ræscem-